

erik

před několika lety u nás načas bydlel zahraniční student. Vůbec se nám nedařilo správně vyslovovat jeho jméno, ale jemu to nevadilo. Dovolil nám, at' mu prostě říkáme Erik.

Vymalovali jsme pro něj volný pokoj, koupili jsme nové koberce
a nábytek, zkrátka jsme se snažili zajistit mu všechno pohodlí.
Takže nedokážu říct, proč si Erik vybral
ke spánku i k učení zrovna naši spíž.

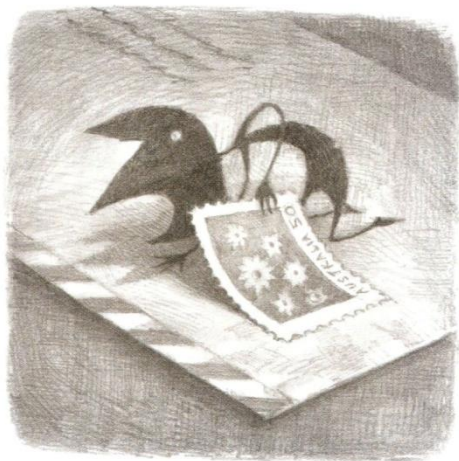
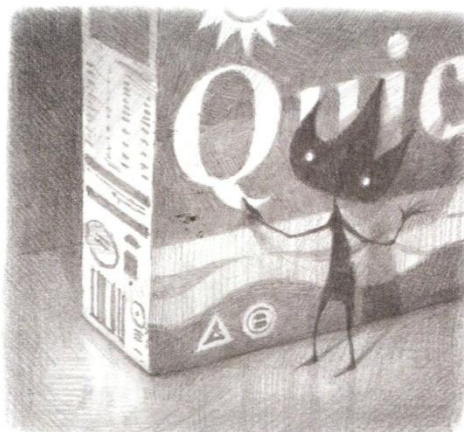
„Musí to být nějaká kulturní zvyklost,“ říkala mamka. „Ale když je takhle spokojený.“
Začali jsme uklízet jídlo a kuchyňské náčiní do skříněk, abychom ho nerušili.

Někdy jsem ale přemítal nad tím, jestli je Erik opravdu spokojený; byl tak zdvořilý, že si nejsem jistý, zda by nám řekl, že mu něco vadí. Párkrát jsem ho viděl pootvřenými dveřmi do spíže, jak s tichým soustředěním studuje, a představoval jsem si, jak se v naší zemi asi musí cítit.

Ve skrytu duše jsem se na zahraničního hosta těšil – bylo tolik věcí, které jsem mu chtěl ukázat! Konečně jednou budu místním expertem, studnicí zajímavých informací a názorů. Naštěstí byl Erik velmi zvědavý a měl spousty otázek.

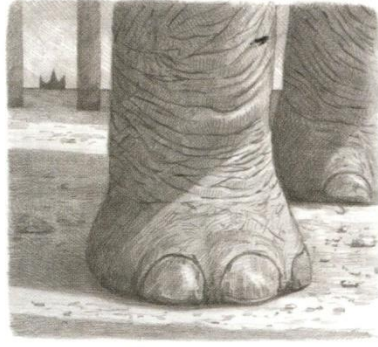
Nebyly to ale zrovna otázky, které jsem očekával.

Většinou jsem tedy mohl odpovědět jen:
„Tím si nejsem jistý,“ nebo: „Tak to prostě je.“
Vůbec jsem se necítil užitečný.

Na každý týden jsem naplánoval výlet,
protože jsem byl rozhodnutý ukázat našemu hostu
nejlepší místa ve městě a okolí. Myslím,
že se Erikovi naše výlety líbily, ale
jak už jsem řekl, bylo těžké to poznat.

Erika většinou víc zajímaly
malé předměty, které
našel na zemi.

Bylo by mě to rozčilovalo,
ale myslel jsem na to, co mamka
říkala o kulturních zvyklostech,
a tak mi to tolik nevadilo.

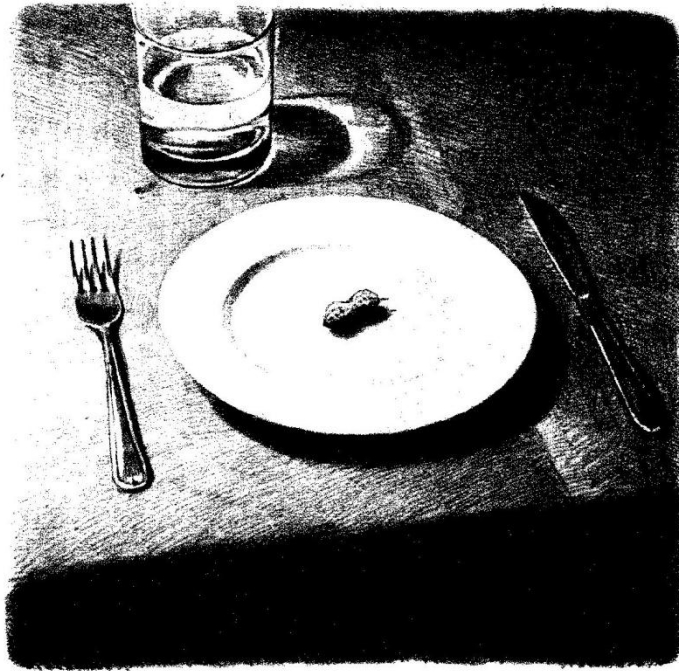
Přes to všechno se nikdo z nás
neubráníl rozpakům z toho, jak od nás
Erik odešel: jednoho rána se naprosto
nečekaně rozloučil jediným mávnutím
a zdvořilým sbohem.

Vlastně nám chvíli trvalo, než jsme si uvědomili, že už se nevrátí.

Hodně jsme nad tím ten den přemýšleli u večere. Byl snad Erik naštvaný? Líbilo se mu u nás vůbec? Ozve se nám ještě někdy?

Ve vzduchu visel nepříjemný pocit, něco nedokončeného, nevyřešeného. Trápili jsme se tím dlouhé hodiny, do té doby, než jeden z nás přišel na to, co je ve spíži.

Přijďte se sami podívat: pořád to tam po těch letech je, ve tmě spíže se tomu daří. Je to první věc, kterou ukazujeme každému novému hostu v našem domě. „Podívejte, co nám tu náš zahraniční student nechal,“ říkáme jim.

„Musí to být nějaká kulturní zvyklost,“ dodává mamka.

